

кого отъ познатыѣ жители да похлюпа на портытѣ на кѣщѣтѣ.

Ако ли ся е случало нѣкога да видятъ прѣдъ портытѣ нѣкого човѣка, той е былъ всякога чужденецъ нѣкой или Френець.

Прѣзъ този вечеръ когато Паскаль, като бѣ погребѣлъ сына си ся вращаше дома си нажаленъ, съсѣдыгѣ видѣхъ да свѣти свѣщъ вжтрѣ въ таинственнѣтѣ кѣщѣ на бабѣ Захарулѣ.

Кждѣ полу-нощъ въ срѣдѣ тъмнинѣтѣ и дълбокѣтѣ сѣнкѣ който мѣтахъ кѣщѣята отъ единѣтѣ странѣ и отъ другѣтѣ, едно тѣло шапукаше къмъ портытѣ на таинственнѣгѣ кѣщѣ.

Прозорцытѣ на съсѣдныѣ кѣщѣ бѣхъ затворени и не ся виждаше никой. Дълбоко мълчаніе владѣеше гармонически спогодявано съ безмѣлвствующѣтѣ природѣ.

Но едвамъ тѣлото което шапукаше исподъ сѣнкытѣ въ тъмнинѣтѣ ся спрѣ прѣдъ портѣтѣ и друго тѣло ся въсправи та го гѣтнѣ, на гърбѣтѣ му. Едно „ахъ!“ само твърдѣ слабо ся чу и въ срѣдѣ сѣнкѣтѣ бляснѣ една металическа свѣткавица.

Паднѣлото тѣло ся остана тамо трѣшнѣто, когато рѣката която го бѣше свалила почука излека на портѣтѣ на таинственныйгѣ домѣ.

Портата ся отвори дѣбомъ и единъ 'образъ потулянъ подъ черно покрывало ся намѣри на срѣшу челото на тогози който влѣзваше.

— Ты ли си, добрый ми Герхарде? Дойде ли прѣкрасный мой рицарю? Чакамъ тя безпокойна отъ толкозѣ врѣме, рече единъ женскый гласъ. — Ссѣтъ! Ссѣтъ! одговори този що влѣзе, когато вратата ся затваряхъ задъ него. — И отъ кого ся боишь добрый ми Герхарде? Нито на Денницѣ окото, нито на Сатанѣ ухото може да тя шпиюнира